

HER ŞEYE İNAT İKİMİZ

Mikail DURHAT

MERGEN YAYINLARI
Caddebostan Mahallesi, Bağdat Caddesi,
Ogün Sokak, Şan Apartmanı,
No: 1, Kat: 1, Daire: 14 Kadıköy/İSTANBUL
Tel: (538) 0235806
<http://www.mergenyayinlari.com>
mergenyayinlari@gmail.com

Sertifika No: 71289

Mergen Roman: 004

HER ŞEYE İNAT İKİMİZ

Mikail DURHAT

Yayına Hazırlayan
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

Kapak Tasarımı
Ayşe ÇOBAN

BİRİNCİ BASKI: Eylül, 2023

ISBN 978-625-99346-3-1

Baskı ve Cilt:
Repar Tasarım Matbaa Ve Reklamcılık Ticaret Limited Şirketi
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İSTANBUL

Sertifika No: 40675

© MİKAİL DURHAT, 2023

© MERGEN YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın ve
yayınevinin yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

HER ŞEYE İNAT İKİMİZ

MİKAİL DURHAT

Mergen Yayınları

Mikail DURHAT

Samsun'da Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yapan yazarımız, daha önce Sinop ve Trabzon'da çalıştı. 1987 yılında Samsun'da doğdu. İlk ve ortaokulu Yakakent'te, liseyi Bafra'da okudu. Süleyman Demirel Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı, Atatürk Üniversitesinde Sosyoloji bölümünü bitirdi. İlk romanı olan Her Şeye İnat 2021 yılında yayınlandı. Şiir ve hikâyeleri de olan yazarımız aynı zamanda tiyatroyla da ilgilenmiş, birçok oyununu sahneyerek yönetmenliğini yapmıştır.

Instagram: mikaildurhat

Facebook: mikaildurhat

E mail: mikail-durhat@hotmail.com

**Sonsuza dek, her zerremde
yaşayacak olan canım oğlum
Ömer Asaf'a...**

***

Önce sen sustun, sonra ben
Ve sonra da tüm şehir...
Sessizliğe büründü sokağın katil ışıkları.
Hırsız kaldırımlar gibi uzadı gece.
Anlayacağım, yaşayan ne varsa
Birer birer karanlığa gömüldü bu sessiz şehirde.
Uzakta ama çok uzakta,
Puslu farlarıyla karanlığı delmeye çalışan
Birkaç araba seçti gözlerim.
Düşman gibilerdi.
Öyle ya! O saatten itibaren düşmandım
Sesi ve ışığı olan her şeye.
Duymadım hiçbir ses
Ve sonra kulaklarımda da battı güneş.
O gün bugündür kendi karanlığımı seyrediyor,
Hatırladığım gülüşünle aydınlanıyor
Her saniye, yanaklarıma kondurduğun
Sıcak öpücüklerini hissediyorum.
“Baba, baba, babaaaa” diye sesleniyordun ya!
Hani üçüncüsünü uzatarak...
İşte o zaman da yaşadığımın farkına varıyor
Ve bağlanıyorum hayata.

Şunu çok iyi biliyorum oğlum:
Unutmamam için yaşamam lazım.
Kavuşmamız için de sabretmek...
Teslim oldum zaten en başında.
Seni kucağıma aldığım ilk anı düşünüyorum da...
Dünyanın en güzel şiirini okuyor gibiydim
Ve sen de o şiirin güzel olan her bir mısraı.
Yedi yıl okudum seni

Şükrettim hep seni bana verene
Hal böyleyken küsmek olur mu?
Üzülüyorum, kahroluyorum evet.
Ağlaya ağlaya dökülüyor kelimelerim
Kolay değil!
Ama biliyorum; bu şiir bitmedi, bitmeyecek
Çünkü sen yaşadığım en güzel nisan
Gördüğüm en mükemmel insansın
Ve her zerremde sonsuza dek yaşayacaksın.

***

BİRİNCİ BÖLÜM

1.

Siyah araba, masalsi bir şekilde yol boyunca ilerliyordu. Güzel manzaranın tüm bileşenleri önce arabanın ön camına doluyor, sonra, hızlıca yan camlardan boşalıyordu. Dağlar, ağaçlar, evler, çiçekler yerini bir başkasıyla değiştirse de şu an değişmeyen tek şey, güneşin kıvılcığı boyadığı bulutlardı. Günün son çeyreğiydi, çok geçmeden onlar da dağılmaya başlayacaktı zaten.

Yağız sol eliyle direksiyonu tutuyor, Rüya ise Yağız'ın boşta kalan elini avuçlarının içine almış, sınıksız sarıyordu. İkisinin de kalbi işte tam orada atıyordu. Normaldi. Çünkü uzun zaman olmuştu aynı karede yer almayı. Eskiden olduğu gibi yine şarkı söylüyorlardı birbirlerine. Sesleri havada kucaklaşıp birlikte dans ediyor, sözler sağanak olup üzerlerine yağıyordu. Yağız arada sesini düşürüyor, aşkının nağmelerini tüm zerrelere işliyordu. Tahammülü yoktu hiçbir şeyin buna engel olmasına, hatta kendisinin bile.

Yolculuk devam ediyor, ikinci vakti yağın yağmur sonrası oluşan gökkuşağından kopan tüm renkler, arabanın yarı açık penceresinden içeri girerek iki sevgiliyi birbirine bağlıyordu. Kırmızıyı Rüya'da görmeyi özlemişti Yağız. Bu rengi bir yerde ne zaman görse aklına hemen Rüya'sı gelirdi. Gerçi sarı da yakışıyordu ona. Rüya ise asaletin rengi olan siyahı severdi.

Şimdi, en sevdikleri şarkıyı söyleyeceklerdi. Girişi her zamanki gibi Yağız yaptı. Sıra Rüya'ya geldiğinde ise Yağız için

zaman durdu. Hayranlıkla dinledi aşkını. Araba kullanıyor olmasa gözlerini de ayırmazdı ondan ama yollar ıslaktı. Dikkat etmesi gerekti. “Aşığım sana be!” dedi, içinden, sonra dayanamadı ve yüzünü, şarkıyı söylemeye devam eden Rüya’ya çevirdi, onun gözlerinin içine bakarak tekrarladı: “Aşığım sana be!” Mutlu oldu Rüya. Hatta mutluluk, sesine de tesir etti. Aşkla söylemeye devam etti şarkıyı. Her bir nota, kanatlanarak ayrılıyordu dudaklarından. Gözlerinin içi gülüyordu. Mutlu adamı gördü Yağız bu gözlerde. Uzun uzun daldı ona. Kaybolacakken bir anda bulanıklaştı Rüya ve bulanıklaştı her şey. Birden mutluluğun fişi çekildi ve bağırışlar arabanın kubbesinde yankılandı. Tuhaf olan şeydi ki Yağız hem savruluyor hem de Rüya’yla birlikte savruldukları arabayı dışarıdan izliyordu. O hâlde bile bırakmadıkları elleri birbirine batıyor, avuçlarında atan kalplerini sıkıştırıyordu.

Kızıl bulutlar dağılmıştı. Bütün tabiat, akşam öncesi sessizliğiyle, mesaisini tamamlayan güneşi selamlayıp onu yolcu ediyordu. Yağız gözlerini güçlükle de olsa açabildi. Kısa süreli algı kaybı yaşıyordu ve vücudu kaskatı kesilmişti. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bir ağrı ne de... Yavaş yavaş kendine geldiğinde her şeyin tersine döndüğünü gördü. Biraz önce sımsıkı sarılan eli şimdi boşlukta kalmıştı. Kendisini yan koltuğa, yani Rüya’sına, çevirmeye çalıştı. İlk denemede başarılı olamadı. Son bir gayret tekrar denedi. Onu gördüğü an yüreğindeki feriyat tabiatın tüm sessizliğini yararak gökyüzüne ulaştı.